

Изрязана сцена от ГРАД ОТ КОСТИ

Превод: Insomniac

Редактор: Insomniac

Това беше оригиналният пролог на „Град от кости“. Исках да разкажа част от историята от гледната точка на Джейс, но веднъж, когато навлязох в сюжета, осъзнах, че ще е по – добре ако видим Джейс през очите на Клеър. Това го прави по – тайнствен, а тайнствените персонажи са винаги забавни.

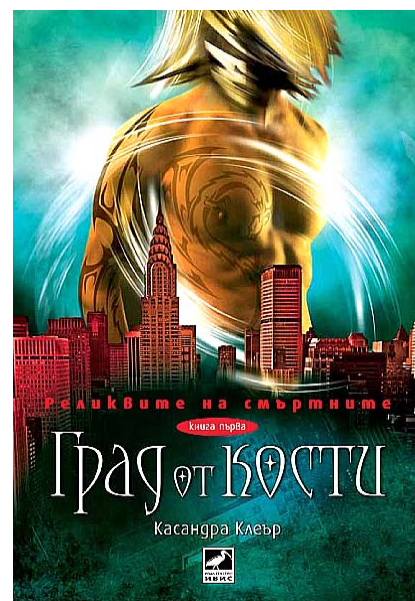
Знаците по кожата му разказваха историята на живота му. Джейс Уайланд винаги се е гордял с тях. Някои от останалите млади хора от Клейва не харесваха деформираните черни букви, не харесваха изгарящата болка от стилито, което се движеше по кожата им, не харесваха кошмарите, които сънуваха, когато руните, прекалено силни, се поставяха върху плътта на някой неподготвен. Джейс не им симпатизираше. Това че не са силни, бе тяхна собствена вина.

Той винаги е бил силен. Трябваше да е. Повечето момчета получават първите си Знаци, когато са на петнайсет. Алек беше на тринайсет и беше по – малък. Джейс бе на девет. Баща му начерта знаците върху кожата му със стили, направено от издълбана слонова кост. Руните показваха истинската му същност и много други неща. „Сега ти си мъж,“ бе казал баща му. Онази нощ Джейс сънува градове от кръв и злато, високи кули от кости, остри като трески. Той беше почти на десет години и никога не бе виждал град.

През онази зима, баща му за първи път го заведе в Манхатън. Твърдата пътна настилка бе мръсна, сградите бяха струпани прекалено близо една до друга, но светлините бяха ярки и красиви. А улиците бяха пълни с чудовища. Джейс ги бе виждал преди единствено в ръкописите на баща си. Вампирите с техните бели лица като хартия. Ликантропите с техните прекалено остри зъби и миризмата на вълк. Магьосниците с техните котешки очи и заострени уши и понякога стърчащи опашки от полите на елегантните им кадифени палта.

- Чудовища. – бе казал баща му с отвращение. Тъглчетата на устата му се бяха повдигнали. – Но кървят като хората, когато ги убиеш.

- А демоните? Като хората ли кървят?

Касандра Клеър (Cassandra Clare) – Град от кости (City of Bones)

- Понякога. Някои от тях кървят в зелена отрова, а други в сребърно или черно. Ето, тук имам белег от демон, който кървеше киселина с цвят на сапфир.

Джейс изглежда с почуда белега на баща си.

- Убивал ли си много от тях?

- Да. – каза баща му. – И някой ден, ти също. Роден си, за да убиваш демони, Джейс. В кръвта ти е.

Щяха да минат години преди Джейс да види демон за първи път, а по това време баща му вече бе мъртъв. Той дръпна настрана тениската си и погледна белега от ноктите на демона, който бе видял за първи път. Четири паралелни следи от нокти, които се простираха от гръдната кост до рамото му, където баща му бе сложил руните, които щяха да го направят бърз и силен и да го скрият от очите на мунданите. Бърз като вятъра, силен като земята, тих като гората, невидим като водата.

Джейс си помисли за момичето от сънищата му, тази с гъстата червена коса. В съня му той не бе невидим за нея. Тя го бе погледнала с нещо повече от осведоменост; имаше нещо в очите ѝ, все едно я познаваше. Но как човешко момиче можеше да вижда през прикритието му?

Беше се събудил, треперейки, студен като че ли кожата му бе отнета. Беше ужасяващо да се чувства толкова уязвим, по – ужасяващо от всеки демон. Той трябваше да попита Ходж за руните против кошмари на сутринта. Може би щеше да има нещо в книгите, което да му помогне.

Но сега нямаше време. Имаше известия за тъмна енергия в нощен клуб в центъра на града, намерени обезобразени човешки тела, пресушени преди изгрева. Джейс повдигна якето си и провери оръжията си, татуираните му ръце докоснаха леко метала под дрехите. Знаците, които нито едно човешко око не можеше да забележи – и той бе доволен, мислейки за момичето от сънищата му, начинът, по който го бе погледнала, все едно той не беше по – различен от нея. Лишени от магията си, знаците по кожата му бяха само знаци, въпреки всичко, нямаше по – голяма сила от тази, която му напомняше за белезите по китките и гръдния му кош или по – дълбоките – в сърцето му, които бе оставил убиецът на баща му, когато го прободеше в сърцето още на десетгодишна възраст.

- Джейс!

Извикването на собственото му име го стресна и извади от бляна му. Викаха от коридора, Алек и Изабел, нетърпеливи, жадни за лова и убийството. Прогонвайки мислите за кошмара от главата си, Джейс се присъедини към тях.